

SOUMRAK
ZÁKON SMEČKY
VYHNANSTVÍ

Erin Hunterová

albatros

Zákon smečky: Soumrak - Vyhnanství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz



Erin Hunterová

Zákon smečky: Soumrak (5) - Vyhnanství – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

NEZNÁMÉ
ÚZEMÍ

MAJÁK

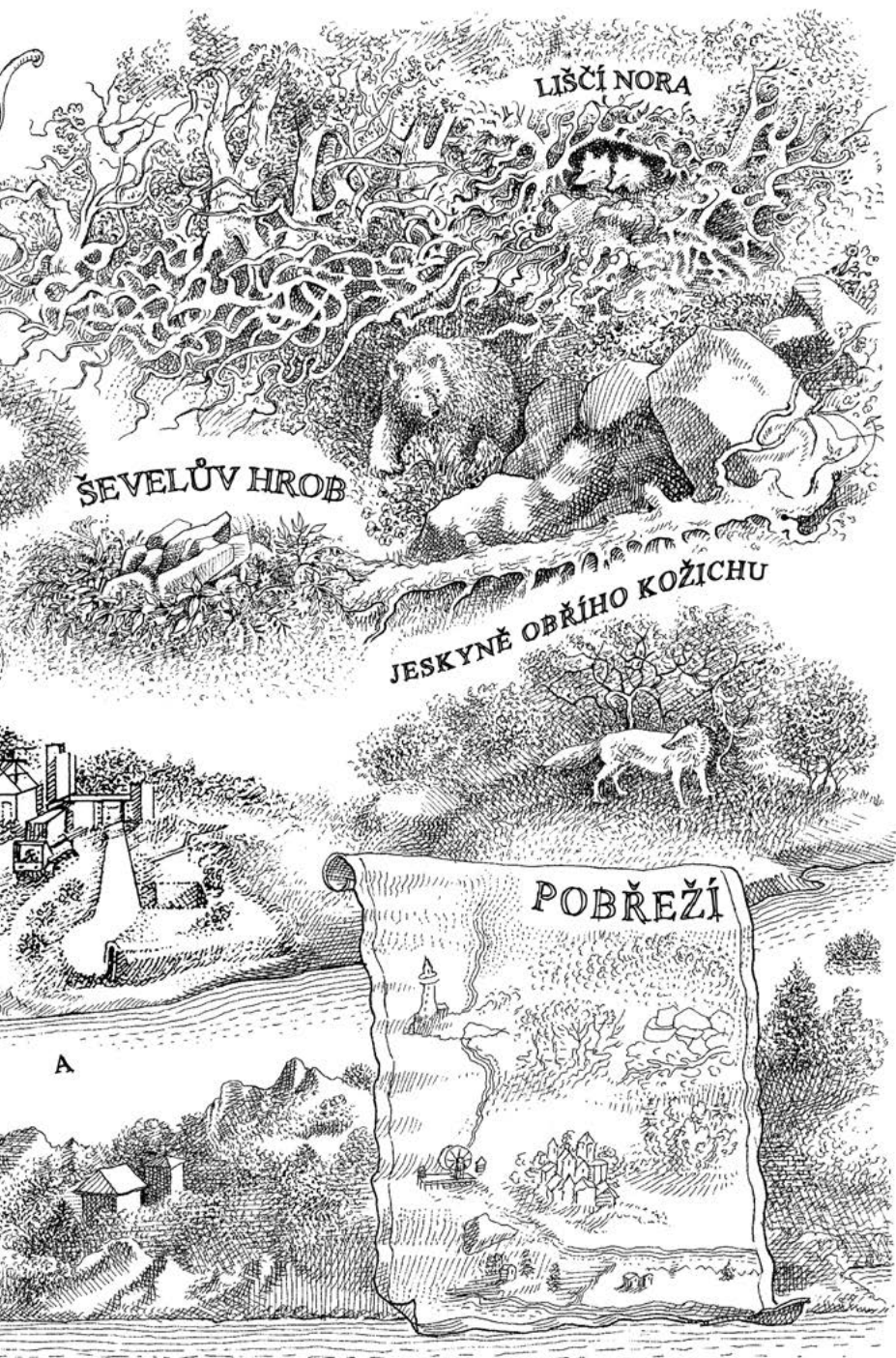
HLÍDKA NA ÚTESU

TÁBOR
DIVOKÉ SMEČKY

NEKONEČNÉ JEZERO

MĚSTO
DLOUHÝCH PACEK

Ř E K





SOUMLAK
ZÁKON ŠMEČKY
VYHNANSTVÍ

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložil Matěj Čuchna

Survivors The Gathering Darkness: The Exile's Journey

Copyright © 2018 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Matěj Čuchna, 2019

Endpaper art © Frank Riccio, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-05585-5

ISBN e-knihy 978-80-00-05621-0 (1. zveřejnění, 2019)

Se zvláštním poděkováním Gillian Philipové

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

DIVOKÁ SMEČKA (podle postavení ve smečce)

ALFA

malá závodní fena s krátkou šedou srstí (známá také jako Hvězda)

BETA

zlatobílý pes s hustou srstí (známý také jako Štístko)

LOVCI

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Bruno – velký bojový pes s hustou hnědou srstí a nevlídnou tváří

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes

HLÍDKAŘI

Luna – černobílá farmářská fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlapkou

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem

Bríza – malá hnědá fenka s velkýma ušima a krátkou srstí

Zrzečka – malá fenka se zrzavou srstí

Brouk – černobílý chundelatý pes

Bodlina – černá chundelatá fena

OMEGA

malá dlouhosrstá bílá fenka (známá také jako Sluníčko)

ŠTĚŇATA

Chundelka – střapatá hnědá fenka

Lumpík – zlatý pejsek

Hryzalka – běžová fenka

Maličká – zlatá fenka se světlýma očima

SAMOTÁŘI

Bouře – tmavohnědá hlídací fena



ÚVOD

Lízinka si razila cestu podrostem a snažila se nevnímat, že ji přes čenich bolestivě šlehají větvíčky a listí. Místo toho stáhla uši a ještě zrychlila, navzdory pálení, které cítila na hrudi a břicho, navzdory odřeným a bolavým packám.

Kde to jsem?

Lízinka se zastavila a bokem se přitiskla ke kmeni nejbližšího stromu. Několikrát se nervózně zatočila, aby pod sebou udupala zem, a skrčila se mezi dvěma kořeny. Snažila se být tak maličká, jak to jenom šlo, a přitáhla si tlapy pod tělo, aby se jí přestaly třást. Cítila, jak se její krátká srst otírá o kůru stromu. Rameno měla ztuhlé a pokryté zasychající krví. Čerstvé škrábance a kousance pulzovaly bolestí.

Zavěťřila a hledala ve vzduchu pach hlídacích psů, ale cítila jenom hořký a odpudivý pach svého vlastního zděšení.

Netušila, kde je. Stromy vypadaly stejně jako kdekoliv jinde. Možná se nacházela jen několik honů od území Divoké smečky, ale nemohla vyloučit, že utíkala opačným směrem.



Musím běžet dál!

Jenže navzdory svému odhodlání nedokázala vstát a nemohla vyhnat z hlavy vzpomínky na ten strašný výjev, který se jí zas a znovu přehrával v mysli:

Její bratři Vrtík a Bručoun kráčejíci kousek před ní. Obří siluety hlídací smečky okolo nich. Mlha plížící se mezi kmeny stromů. Ta chvíle, kdy se smečka náhle zastavila uprostřed lesa a nikdo ani nemukl. Ten mrazivý pohled Bladiných očí, když se otočila a pohlédla na štěňata.

Pach Vrtíkova strachu.

Blade ho cítila také.

„Nejste má štěňata,“ zavrčela Blade. „Nejste má skutečná štěňata!“

Lízinka se zachvěla a přitiskla čenich do hlíny, jako by jí samotná Zeměpsice mohla poskytnout útěchu.

Ona a Bručoun měli také strach, ale dokázali se lépe ovládat. Bručoun oplácel Blade její zlostný pohled a Lízinka ji pozorně sledovala v domnění, že se jedná pouze o další zkoušku. Ale Vrtík se na Blade díval vytřeštěnýma tmavýma očima a třásl se hrůzou.

A Blade...

Lízinka chtěla zaklonit hlavu a začít výt, aby se sami Nebeští psi dozvěděli o jejím žalu, ale tím by na sebe upozornila hlídací smečku, která by ji zabila.

Tak jako Blade zabila Vrtíka.

Alfa hlídacích psů se nemilosrdně zakousla do Vrtíkova krku a zatřásla jím tak, jako svou kořistí třásla Divoká smečka. Potom ho upustila na zem, kde se zhroutil na bok a zůstal nehybně ležet jen několik kroků od Lízinky. Byl mrtvý.

„Nebyl to pravý hlídací pes,“ pronesla Blade a obrátila se k Lí-



zince, která nemohla odtrhnout pohled od jejích šílených očí a krvavých tesáků. Měla pocit, že jí srdce vyskočí z hrudi, ale Blade se vzápětí obrátila na Bručouna. „A co ty?“

A Bručoun... Bručoun řekl: „Ano! Já jsem pravý hlídací pes! Budu ti věrně sloužit, přísahám! Budu ti užitečný!“

„Bručoune, to nemůžeš!“ zavyla Lízinka a Blade se na ni okamžitě vrhla s rozevřenými čelistmi. Lízinka uskočila, jako by ji do tlap uhodil samotný Blesk. Blade se jí stačila zakousnout do kůže na rameni, ale Lízinka se vymanila z jejího sevření a proklouzla mezi Řezákovými nohama. Cítila, jak se Řezák snaží rychle otočit a chytit ji. Po zádech ji sekly něčí drápy a na boku se jí zježila srst, když na něm ucítila horký dech a zaslechla klapnutí čelistí, které ji minulo jen o chlup.

Blade zavyla, zbytek hlídací smečky se přidal a po zemi zaduněly těžké a rychlé kroky. Lízinka se raději neohlížela.

Rozběhla se do bílé mlhy, která se kroutila mezi stromy, a vzápětí měla nozdry plné jejího mokrého, studeného pachu. Jako by ji les pohltit. Za zády slyšela rozzuřené a zmatené vytí hlídacích psů.

Bručoun je možná pravý hlídací pes, pomyslela si Lízinka ve své skrýši mezi kořeny a natáhla si skrčené tlapy. Já ale nejsem. Nejsem jako oni a nikdy nebudu!

Musela najít Divokou smečku.

Jenže co když všichni spí a ona přivede hlídací psy přímo do jejich tábora? Co když na ně zaútočí? Kolik psů stihne Blade zabít, než si Divoká smečka vůbec uvědomí, co se děje?

Lízinka se přinutit vstát. Tlapy se jí nejistě trásly, zatímco větrila a snažila se vytěsnit štiplavý pach svého strachu. Les okolo



ní byl temný a tichý až na šumění větru ve větvích. Cítila mlhu, hlínu, hniјící listí a slabé pachy drobné zvěře, ale žádné hlídací psy.

Vykročila ze stínu pod stromem a znovu se vydala na cestu. Snažila se ignorovat bodavou bolest v čerstvých ranách na boku a našlapovala tak potichu, jak to jen hustá křoviska dovolovala. S každým krokem, který ušla, ji opouštěla drtivá hrůza. Lízinka se začala chvět.

Nikdy neměla odcházet od Divoké smečky.

Co když ji nevezmou zpět?

Nikdo nás nezastavil, když jsme se rozhodli odejít, pomyslela si. Většina z nich nás tam vlastně nikdy nechťela.

Ale Štístko je přesvědčí. Jestli to někdo zvládne, tak je to on. A Marta a Miky nedovolí, aby nám někdo ublížil.

Nám? Mně.

Lízinka do té doby nikdy nebyla „já“. Existovalo pro ni jenom „my“. Lízinka a její bratři vždy drželi při sobě, navzdory Bručounově paličatosti a Vrtíkově ochromující bojácnosti. Byli spolu od té noci v Psí ohradě, kdy se celí vyhladovělí a promrzlí choulili pod domem dlouhých pacek a jejich maminka už nebyla mezi živými.

Teď ji Bručoun zradil a Vrtík odešel za maminkou. Lízinka tiše zakňučela. Ani neměla čas ho pohřbít a usnadnit mu cestu k Zeměpsici. Udělají to za ni Blade a ostatní hlídací psi? Něco jí říkalo, že spíš ne...

Připadalo jí, že během jediné noci zestárla o deset měsíců.

Potom náhle nastražila uši a zběsile zavětřila. Ucítila něco povědomého – hřejivý a uklidňující pach psů a kořisti. Otevřela tlamu,



vyplázla jazyk a ochutnávala vzduch, dokud si nebyla naprosto jistá, že se nemýlí.

Šla správným směrem! Našla Divokou smečku!

Lízinka znovu vyrazila, ale tentokrát se jí běželo zcela lehce a bolest v tlapách téměř zmizela. Ano, teď už rozeznávala silný pach, který za sebou zanechávali hlídkaři obcházející hranici území smečky. Cítila Martu a cítila i Štístka!

Vyběhla z boru na zarostlou louku, zaslechla něčí štěkot...

„Je to štěně!“

Byl to Mikyho hlas. Lízinka ještě zrychlila a řítila se dolů po svahu. Teď už před sebou viděla jednotlivé psy – Štístka s překvapeným výrazem a staženými ušima, podezíravý pohled starého Alfý, Martu s překvapeně otevřenou tlamou a radostným výrazem, malou Daisy a Sluníčko – obě nervózně vrtěly ocásky.

Doběhla k nim, posledních několik kroků už ji sotva nesly tlapy, a nakonec se zhroutila a opřela o Mikyho bok.

Ostatní psi se kolem ní shlukli a zasypali ji otázkami – Co se stalo? Kde jsou její bratři? Kdo ji poranil? Lízince chvíli trvalo, než se zmohla na odpověď. Zabořila čeníšek do Mikyho srsti, třásla se a nemohla popadnout dech.

Teď už byla v bezpečí. Ať se stane cokoliv, Divoká smečka pro ni bude navždy domovem. Už ji nikdy neopustí.





KAPITOLA PRVNÍ

Tak tohle se nepovedlo...

Bouře se řítila kupředu, její tlapy vykopávaly mračna světlého písku, ale už teď jí bylo jasné, že to nestihne.

Velký bílý pták polekaně zavřeštěl, roztáhl svá mohutná křídla a vzlétl.

Bouře ho zpozorovala, jak se sluní na velkém balvanu uprostřed pláže. Hlavu měl schovanou pod křídlem. Těžko by se dala najít lepší kořist, kdyby jen měla dost trpělivosti na to, aby ten balvan oběhla a nesnažila se na něj vylézt...

Prázdný žaludek ji však přinutil riskovat. Teď jí podklouzly tlapy na drobných oblázcích a pták se mezitím vznesl do vzduchu.

Bouře po něm chtěla instinktivně skočit, ale její slabé a unavené svaly ji přestaly poslouchat a místo elegantního skoku se neohraňtě zastavila s předními tlapami zabořenými do písku.

Odfrkla si, znechucená sama nad sebou, a dívala se, jak její kořist s každým mávnutím křídel stoupá k nebi. *Tolik dobrého masa. Taková škoda.*



Bouře se vyhrabala z písku, oklepala se, pokračovala dál podél břehu Nekonečného jezera a snažila se ignorovat kručení v břiše.

Světlo Slunečního psa se třpytilo na klidné, nehybné jezerní hladině. Nebe bylo čisté a bez jediného mráčku, ale Bouře cítila mravenčení v čenichu, které jí napovídalo, že Blesk a Hrom jsou blízko a krácejí po špičkách jejím směrem. A to jí srst sotva uschla, během předchozího neslunce totiž promokla na kost. Teplý déšť navíc zahnal všechnu drobnou zvěř do nor.

Musela jít dál. Doufala, že narazí na další přílivové jezírko plné těch mrštných hnědých rybiček, i když pro ni představovaly sotva jedno sousto. Bylo snadné je pochytat, ale nikdy jich nebylo dost na to, aby se nasýtila.

Dokonce i samotná chůze po pláži byla těžší než dřív. Bouři neustále klouzaly tlapy a ztrácela rovnováhu. Bella jí kdysi ukázala, jak má správně zlehka našlapovat, aby se nebořila do písku, ale Bouře, které se pod volnou kůží rýsovala žebra, na to teď jednoduše neměla dost sil.

Zajímalo by mě, jestli by mě psi ze smečky pořád považovali za nebezpečnou hlídací fenu, kdyby mě teď viděli, pomyslela si kysele.

Lov o samotě byl mnohem obtížnější, než čekala, a navíc to nebyla žádná zábava, což bylo možná ještě horší. Bouře měla na vše jen jeden pár očí a jeden čenich. Neměla průzkumníka, který by vyčenichal slibná loviště, neměla nikoho, kdo by se vrhl za králíkem, kterého vyplašila, nikoho, s kým by probrala taktiku nebo kdo by ji povzbudil v případě, že jí unikla kořist.

Sice věděla, že psi samotáři dokáží přežít bez smečky, ale zatím nepřišla na to, jak se to dělá.



Bouře sebou plácla do vyhrátého písku a nasála silnou slanou vůni Nekonečného jezera.

Byl to pach domova, ale cosi v něm chybělo. Pachy ostatních psů z její smečky.

Od chvíle, kdy opustila tábor Divoké smečky, uplynulo několik cest Slunečního psa. Bouře už dávno minula poslední stopu pachů hlídačů a nechala za sebou i maják. Ten jí připomněl chudinku Spring, kterou na úzké cestě vedoucí k budově spláchly vlny během souboje Divoké smečky a hlídačích psů.

V životě nebyla od smečky tak daleko jako teď.

Měla bych na ně co nejdřív zapomenout. I kdybych se chtěla vrátit, nepřijali by mě zpět.

V duchu stále viděla jejich tváře – Alfu, Betu a jejich štěňata, Míkyho a Snap, Brízu, Zrzečku, Lunu, Brouka s Bodlinou, malou Sluníčko a Daisy...

Bouře považovala Daisy za svou kamarádku, ale když přišla rozhodující chvíle, malá bílá fena se k ní obrátila zády. Dokonce i ona.

Bouře potřásla hlavou a odfrkla si, čímž před sebou rozfoukala zrnka písku. Věděla, že vše vidí příliš černě. Byla mrzutá, protože měla hlad.

Přesto to bolelo, když tehdy Daisy otevřela tlamu. *Vím něco, co vy ostatní netušíte. Bouře je náměsíčná.*

Bouře se zahleděla na Nekonečné jezero a navzdory hřejivým paprskům Slunečního psa jí přejel mráz po zádech. V hlavě se jí honily vzpomínky...

Obrovský a děsivý Strachopes. Kvílející a kňučící zlaté štěně v jeho temných čelistech.



Byl to Lumpík, malý, slabý a bezbranný. Strachopes ho odnášel pryč.

Vzpomínka na sen byla stále stejně živá jako onoho osudového neslunce. Bouře byla zcela přesvědčená, že se Strachopes chystá odnést Lumpíka k Nekonečnému jezeru a utopit ho... ale byla to ona sama, kdo ho unesl a zanechal o samotě v temné jeskyni. Vzbudila se na pláži a uháněla zpět za smečkou, strachy bez sebe. Na nic si nevzpomínala, dokud později nenašli Lumpíka, který Alfě rozechvělým hláskem řekl, co se stalo.

Proč jsem to udělala?

Bouře věděla, že to nejspíš byla chyba, skrývat před smečkou, že je náměsíčná. Jenže se obávala, že když půjde s pravdou ven, ostatní psi ze smečky se jí začnou bát.

Přinejmenším v tomhle se nemýlila.

Od té chvíle už jí nikdo nedůvěřoval a Bouře jim to ostatně nemohla mít za zlé. Koneckonců si nevěřila ani ona sama. Bylo dobře, že odešla. Bylo dobře, že zůstala... sama.

Nekonečné jezero tiše zavrčelo, jako by se na ni zlobilo, zvedlo svou mokrou bílou tlapu a udeřilo s ní o pláž poblíž místa, kde ležela. Bouře se namáhavě zvedla. Jezerní pes měl pravdu – nemělo cenu tam marnit čas a přemítat nad něčím, co už nešlo změnit.

Nedaleko odtud byla pěšina, která vedla nahoru na útes a pryč od Nekonečného jezera. Byla zarostlá trávou, ve které se mohla skrývat nějaká drobná kořist. Možná cestou narazí na dalšího z těch bílých ptáků. Nesměla to vzdávat.

Její první kroky po pevné zemi byly nejisté, ale brzy nabrala tempo a stoupala po pěšině mezi balvany a vysokými trnitými keři s dlouhými stonky, které připomínaly huňaté psí ocasy.



Cestou zběžně očichávala zemi, a když mýjela osamělý, sklánějící se strom, náhle ji do čenichu udeřil povědomý pach.

To je pes!

Bouře nastražila uši a nasála vzduch. Zcela jistě tudy šel pes, nejspíš se zastavil pod tím stromem, a možná tam dokonce přespal. Byl to někdo z Divoké smečky? Těžko říct, nedokázala ten pach zachytit. Co by vůbec dělali tak daleko od tábora? Možná to byl někdo zcela cizí.

Bouře znovu zavětrila, ale víc už toho nezjistila. Teď už jí bylo jasné, že je pachová stopa příliš stará. Od chvíle, kdy tudy ten neznámý pes prošel, uplynula nejméně jedna cesta Slunečního psa. Stopa se jí původně zdála čerstvější, nejspíš proto, že si přála, aby byla. Bouře se znovu vydala na cestu.

Ne. Jsem sama a je to tak v pořádku.

Sluneční pes pokračoval ve své pouti po nebi a Bouře stále nemohla najít žádnou kořist. Narazila na králičí noru, ale zjistila, že je opuštěná. Snahu chytit veverky vzdala už dávno. Byly příliš rychlé, bez potíží jí utíkaly na stromy a Bouře byla moc slabá na to, aby se vůbec postavila na tenké zadní nohy, natož aby se odrazila ke skoku.

Zamířila hlouběji do vnitrozemí, ale celou dobu dbala na to, aby měla pach Nekonečného jezera po své levé straně a šla dál a dál od území Divoké smečky. Prošla hustým borovicovým lesem prosyceným vůní jehličí ležícího na zemi, vyšplhala po kamenitém svahu a na druhé straně narazila na příkrý bahnitý břeh neznámé řeky.

Byla mnohem menší než ta poblíž tábora, na jejíž zamrzlé hla-



dině svedla závěrečný souboj s Blade a kde společně se Štístkem odnaučila štěnata strachu z Říčního psa. Tahle řeka vypadala jako její mladší sourozenec – široké bahnité koryto s malým potůčkem uprostřed, který se proplétal mezi balvany a občasnými trsy zelené trávy.

Bouře přemítala, jestli má Říční pes nějaký důvod, proč se tomu místu vyhýbá. Měl to raději jinde? Nebo to snad byl konec jeho ocasu? Že by se stácel v širokém oblouku okolo území Divoké smečky?

Na opačném břehu viděla další borovice, které se postupně zvedaly směrem k nějakému velkému tvaru v dálce. Bouře zamžourala a po chvíli si uvědomila, že je to kopec – ten největší, jaký kdy viděla. Tyčil se nad krajinou a byl tak vysoký, že se jeho špička ztrácela v mracích.

Dokázal by nějaký pes vyšplhat tak vysoko? Mohl by žít tak blízko obloze?

Bouře se oklepala. Takhle daleko nikdy nedojde, pokud napřed nenajde něco k snědku. Přesto se nemohla ubránit lákavému pocitu dobrodružství. Osamělá fena bez smečky si může jít, kam se jí zachce, nebo ne?

Zajímalo by mě, co by tomu říkal Štístko, kdyby to viděl...

Rozhodla se, že bude pokračovat podél říčky. Možná se jí podaří ulovit něco na břehu. Když půjde bahnem, skryje tím svůj pach.

Ušla sotva několik honů, když se skutečně objevil pták a přistál na kameni uprostřed slabého proudu. Byl obrovský a ještě vypasenější než ten bílý pták na útesech. Na jeho černém peří se zaleskly první kapky deště.

Už zase prší, povzdychla si Bouře. Nejraději by si našla úkryt,



ale pták si jí zatím nevšiml a zobákem prohledával bahnité dno. Nejspíš tam hledal červy.

Bouře už na déšť nemyslela, sklonila hlavu k zemi a začala se co nejpomaleji plížit směrem ke středu koryta. Byla ráda, že je po větru, i když měla pocit, že ptáci nemají zdaleka tak dobrý čich jako psi.

Déšť postupně houstl, těžké kapky jí bubnovaly o hřbet a na tlapy jí dopadaly stříkance bláta. Bouře zuřivě zamrkala, aby dostala vodu z očí, a soustředila se jen na svou kořist. To, že se rozpršelo, bylo vlastně dobré – déšť rozmělní její pach a skryje zvuk jejích kroků. Bahno bylo čím dál kluzčí a lepkavější a Bouře věděla, že jí bude trvat celou věčnost, než si od něj očistí tlapy, ale prozatím se jí dařilo udržet rovnováhu.

Pták byl celý přikřčený a načepýřený. Bouře měla pocit, že ani jemu se příliš nelíbí pobyt na dešti a zvažuje totéž, co před chvílí ona – sucho, nebo jídlo? Zbývalo jí ještě několik kroků, než se po něm bude moci vrhnout, když vtom pták s trhnutím zvedl hlavu a ohlédl se. Od zobáku mu odlétly kapky vody. Nedíval se však na Bouři, ale na něco proti proudu. Bouře nedokázala rozeznat, co tam vidí. Vzápětí roztáhl křídla, po okolí se rozlétly další kapky, pták se vznesl a zmizel v korunách stromů.

„U Nebeských psů!“ zavrčela Bouře. „Jeden jediný úlovek! Chci toho snad moc?“

Vzápětí se zarazila. Něco se změnilo. Kolem tlap jí zničehonic začala vířit voda, hladina říčky rychle stoupala a Bouře se náhle ocitla uprostřed sílícího proudu, který jí podemílal půdu pod nohama. Bouře měla potíž udržet rovnováhu, i když stála na místě. O chvíli později uslyšela hluboké zaburácení, zpoza ohybu koryta se vyřítila vysoká stěna vody a mířila přímo na ni.



Říční pse, pomoc! pomyslela si Bouře zděšeně a snažila se utéct z koryta na pevnou zem, ale v prudkém proudu a s kluzkým bahnem pod tlapami se nestačila ani otočit. Vlna do ní narazila právě ve chvíli, kdy jí podjely tlapy, a strhla ji s sebou. Bouře sebou zoufale zmítala a snažila se najít nějakou oporu, ale bahnité dno žádnou nenabízelo. Řeka se jí přelila přes hlavu, Bouře cítila, jak se jí svírá hrdlo hrůzou a začala ze všech sil plavat proti proudu Říčního psa. Na okamžik se dostala nad hladinu, rychlý nádech, ostré kapky deště na čenichu a poté ji proud stáhl zpět.

Bylo to ještě horší než plavat v neúnavných vlnách Nekonečného jezera a nesrovnatelně horší než klidná řeka poblíž tábora Divoké smečky. Říční pes uháněl, jako by měl za patami smrtelného nepřítel.

Bouře mohutně vykopla zadníma nohama, opět se na okamžik dostala nad hladinu, ale vzápětí se přes ni přelila další vlna a na chvíli ji oslepila. Ve vzduchu necítila nic kromě pachu bahna a svého vlastního strachu.

Jsi velká a silná hlídací fena! okřikla se v duchu. *Je to jenom voda!*

Jenže proud byl strašně silný a Bouře si najednou připadala jako malé štěně, které se každou chvíli utopí, pokud se neobjeví Marta, aby ji zachránila.

Bouře měla najednou pocit, že skrze rozbouřenou řeku a hustý déšť skoro vidí siluetu velké vodní feny a její obří černé tlapy rozrážející vodu. Zdálo se jí, že neohroženě míří směrem k ní.

Byla tak rychlá a ladná, když plavala...

Bouře s každým nádechem polykala vodu a její nohy byly ztuhlé chladem a bolavé ze snahy udržet se nad hladinou, ale měla pocit, že se k ní blíží Marta, což jí dodalo novou sílu a v mysli se



jí ozval tichý hlásek. *Všechno je v pořádku, Marta se o nás postará.* Cítila, jak ji opouští panika.

Poté ji silueta minula a plavala dál.

Marto, počkej! Bouře se otočila a snažila se tmavou siluetu do-
stihnout. Marta ji tam nechala napospas řece! Bouře zaklonila hla-
vu a snažila se napodobit Martiny pohyby, úplně stejně, jako když
se tehdy učila plavat s Bručounem a Vrtíkem a jak to sama později
učila Štístkova štěňata.

Silueta se vzdalovala a vypadala čím dál méně jako pes a více
jako další vlna na divoké hladině. Nakonec úplně zmizela. Bouře
vyčerpaně plavala dál a v duchu děkovala Martě... nebo to snad
byl sám Říční pes?

Možná to byli oba dva. Společně jí poslali vzpomínku.

Občas nemá cenu plavat proti proudu, řekla jí kdysi Marta. *V sou-
boji s vodou pes vyhrát nemůže.*

A skutečně! Teď, když Bouře plavala po proudu a nebojovala
s ním, bylo mnohem snadnější udržet se nad hladinou. Její tlapy
občas nahmataly kameny na dně, od kterých se mohla odrazit
a postupně se přesunout od středu proudu směrem ke břehu.

Konečně se dostala na mělčinu, kde měla řeka dostatečně pevné
dno a Bouře do něj mohla zarýt drápy. S námahou se vysoukala
z vody a potom klopýtala a plazila se bahnem tak dlouho, dokud
se nedostala na suchou zem.

Bouře se zhroutila do trávy a snažila se popadnout dech.

Díky, Marto!

Děšť ji nemilosrdně bičoval a bolet ji každý nádech, ale Bouři to
nevadilo. Voda z ní smývala nánosy bahna, a když chytila několik
kapek na jazyk, chutnala čistě a svěže.



Nebojuj, otoč se a nech se unášet proudem, pomyslela si. Ach, Marto, kdybych tě poslechla, možná bych odešla od Divoké smečky už dávno...

Bouře se takovou dobu snažila zápolit se strachem ostatních psů, ale bylo to stejné jako snažit se zadržet proud. Od začátku neměla šanci uspět. Přiznat si to bylo stejně nepříjemné jako ležet v trávě na prudkém dešti, ale kdyby neučinila to zásadní rozhodnutí, strach smečky by se jí nakonec přelil přes hlavu a utopil ji.





KAPITOLA DRUHÁ

Bouře se zastavila ve stínu vysoké borovice a znovu se oklepala. Voda z jejího kožichu se rozstříkla po kmenech stromů a lesním podrostu. Měla pocit, že už by touto dobou měla být dávno suchá, ale řeka a déšť ji zřejmě promočily až na kost.

Netušila, kde je. Už dlouho se nacházela na dříve neprozkoumaném území, ale předtím, než se ocitla v rozvodněné řece, měla alespoň přibližnou představu, jak daleko je od tábora smečky a Neko-nečného jezera. Teď si nebyla jistá ani tím, kterým směrem vlastně jde. Doufala, že zahlédne ten velký kopec se špičkou schovanou v mracích, podle kterého by se mohla zorientovat, ale les byl příliš hustý a plný proláklín, které nutily Bouři šplhat nahoru a dolů po příkrých svazích. Ani Sluneční pes příliš nepomáhal, protože se schovával za mraky a nevrhal pořádné stíny.

Copak na tom sejde? pomyslela si Bouře. Bojíš se, že nenajdeš cestu zpět? Zpět kam? Tvoje smečka je teď přesně tam, kde jsi ty.

Bouře zavrčela sama na sebe. Nemělo vůbec smysl se trápit tím, že se ztratila, přestože ji bolely nohy, měla bláto mezi drá-



py, srst nasáklou vodou, visela na ní kůže a byla hladová, tak hladová...

Nezáleželo na tom, kde je. Už neměla žádný domov a nikdo ji nebude hledat.

Byla to velmi temná myšlenka a Bouře se ji snažila zapudit a kráčet se vztyčeným ocasem. Sklonila čenich k zemi a soustředila se na hledání kořisti.

V jednu chvíli zachytila povědomý pach, který však nedokázala přesně zařadit. Byl to pes? Kořist? Ani jedno? Rozhodla se, že se vydá po jeho stopě, i kdyby ji neměla zavést k potravě. Bylo příjemné mít po dlouhé době zase nějaký cíl.

Kráčela kupředu a nemohla se ubránit vzpomínkám na Divočku smečku.

Starý Alfa, napůl pes a napůl vlk, ji nesnášel od prvního okamžiku. Odepřel jí slavnost jména a odmítal ji oslovovat tak, jak si vybrala. Když si vzpomněla, jak musela bojovat, aby dokázala, že je Bouře, a ne Bestie, zježila se jí srst a z hrdla se jí vydralo hluboké zavrčení.

Vzápětí zmlkla a prudce zavětrila.

Ucítila kořist! Byl to králík a musel tudy projít před malou chvílí, rozhodně až poté, co přestalo pršet. Jeho pach byl nesmírně lákavý a Bouři se začaly sbíhat sliny. Otevřela tlamu, ochutnala vzduch, aby určila, kterým směrem králík běžel, a obezřetně se vydala za ním, odhodlaná tentokrát o úlovek nepřijít.

Jakkoliv se však snažila soustředit na lov, do myšlenek se jí neustále vkrádala tvář starého Alfy.

Půl vlk samozřejmě nezůstal Alfou až do konce. Místo toho se spojil s hlídacími psy, což Bouře doteď nedokázala pochopit. Vzpo-



mínala si, jak hluboce hlídací psy nenáviděl, jak vyhnal Bručouna ze své smečky a nedal mu tak jinou možnost než se přidat k Blade a její smečce. Z Bručouna se stal Tesák, pravý hlídací pes. Nakonec se k nim však přidal i Alfa a stal se jejich Omegou.

Bouře si živě vybavovala zlostný výraz v jeho krutých žlutých očích, kdykoliv zavadil pohledem o ni a jejího bratra. Bylo to, jako by samotnou existenci hlídacích štěnat považoval za osobní urážku. Z hlídacích psů měla sice po setkání v Psí ohradě strach celá smečka, ale Bouře měla pocit, že Alfova nenávist měla mnohem hlubší kořeny.

Co ti hlídací psi provedli? pomyslela si. A proč tě zrovna teď nemůžu vyhnat z hlavy?

O několik obezřetných kroků později Bouře vykoukla zpoza silného kmene borovice a spatřila před sebou malou travnatou paseku s nerovnou a místy rozrytou půdou. Přímo uprostřed seděl králík a pochutnával si na lístku pampelišky. Byl pohublý, ale rozhodně by stačil na to, aby se Bouři vrátila část sil. Navíc se o něj nebude muset s nikým dělit.

Jenže králíci byli rychlí. Bouře nasála pach kořisti a snažila se nevnímat, že jí z tlamy tečou sliny. Musela to udělat chytře a opatrně, jinak jí králík bezpochyby unikne. Někteří dokázali utéct i před Hvězdou, která byla zdaleka nejrychlejší z celé smečky.

Bouře měkce našlapovala a najednou byla ráda, že má tlapy obalené bahnem, protože tlumilo její kroky. Skrčila se za velkým balvanem a dávala si pozor, aby celou dobu zůstala po větru od králíka. S mírným podrážděním si uvědomila, že se plíží jako ostrý drápek a že správný pes takhle neloví, jenže tu teď neměla nikoho, kdo by jí pomohl. Mohla se najíst, nebo nemusela. Bylo to čistě na ní.



Králík odhopkal k další pampelišce a obrátil se tak k Bouři zády.

Lepší příležitost se jí nemohla naskytnout. Bouře zatajila dech, vyplížila se zpoza balvanu a krok za krokem se vydala napříč mýtinou.

Náhle však na zátylku ucítila závan vzduchu, který jí zvedl usychající srst. Vítr změnil směr.

Bouře si s hrůzou uvědomila, že se její pach nese směrem ke králíkovi.

Ne! Větrní psi, co mi to děláte?

Uši kořisti okamžitě vyletěly vzhůru. Králík rychle začenichal, zamrkal černýma očkami a vystřelil pryč v oblaku suchého jehličí.

„Nee!“ vyštěkla Bouře nahlas, odrazila se a přinutila své unavené končetiny přejít do trysku. Šedé tělíčko se mihlo okolo stromu a zmizelo v houští. Bouře se hnala za ním, byť věděla, že je to marné. Králík byl rychlejší než ona, zejména v lese, ale Bouře byla zoufalá a hladová. Nesměla to vzdát.

Hnala se přes keře a spadané větve a držela se na dohled své zděšené kořisti až na kraj lesa. Když bude mít štěstí, králík se pokusí schovat ve své noře a ona ho bude moct vyhrabat a...

Jenže jakmile za sebou nechala poslední stromy a ocitla se na svahu porostlém nízkými keříky, zvedl se vítr a vehnal jí do tváře mračno suchého listí a jehličí. Bouře instinktivně zavřela oči, na chvíli neviděla na cestu. Ucítila, jak jí podjíždějí nohy a musela zarýt drápy do země a zastavit, aby se nezřítila dolů.

A mám po kořisti, pomyslela si, stále se zavřenýma očima, a prudce potřásla hlavou, aby se zbavila nánosu listí a prachu.

Vzápětí uslyšela zvuky – zadunění těžkých tlap, zavrčení a ostré vlhké prasknutí.



Nebyla tam sama. Byl tam s ní ještě někdo další, s povědomým, ale přesto cizím pachem.

Bouře opatrně otevřela oči a zvedla hlavu.

Byl to vlk.

Měl hustou šedou srst, žluté oči a byl větší než ona. V čelistech svíral bezvládné tělo králíka, ale poté pohlédl Bouři do očí a upustil kořist na zem mezi své obrovské přední tlapy.

Tak tohle je ten pach, který jsem předtím zachytila, uvědomila si Bouře a srdce jí bilo na poplach. Tak proto jsem celou dobu myslela na starého Alfu!

U Nebeských psů, snad jsem nevkočila na vlčí území!





KAPITOLA TŘETÍ

Bouře se k vlkovi otočila čelem a snažila se udržet rovnováhu na příkrém svahu pokrytém kluzkým jehličím. Napjala svaly, připravená vyrazit, když to bude nutné.

Potřebuju toho králíka víc než ty. Možná jsem slabá, ale nemám co ztratit a ukážu ti, jak bojuje hlídací pes v úzkých...

Vlk zavětral a důkladně si ji změřil. Bouře se při pohledu do jeho žlutých očí zachvěla. Tolik se podobaly očím starého Alfy.

Půlvek byl první, kdo nás nechtěl přijmout do smečky. Co kdyby se tehdy zachoval jinak a byl k nám laskavý? Následovali by ostatní jeho příkladu?

Jenže tohle nebyl Alfa. Vlk nepopadl králíka a neodběhl s ním pryč, ale ani nezačal vrčet a nepřikrčil se k útoku. Místo toho naklonil hlavu na stranu a zvědavě si ji prohlížel. Nevypadalo to, že by měl strach.

„Hezká spolupráce, pse,“ řekl.

Bouře byla tak ohromená, že na chvíli ztratila řeč. „Lovila jsem sama,“ zavrčela nakonec.



Vlk pobaveně otevřel tlamu. „Aha, takže jsem ho měl nechat běžet? Kdybych po něm neskočil, touhle dobou už by byl napůl cesty k Velké vodě.“

Velká voda? pomyslela si Bouře. Že by to bylo vlčí jméno pro Nekonečné jezero?

„Mimochodem,“ pokračoval vlk, „ten králík běžel tak rychle, když jsem ho chytil, že jsem si možná vylomil zub.“

Vlk vykročil směrem k Bouři. Ta musela zarýt drápy do země, aby zůstala na místě a nedala se na útěk.

„No?“ zeptal se vlk, vycenil tesáky a zkoumavě si po nich přešel jazykem. „Jak to vypadá?“

„Cože?“ nechápala Bouře. „Aha! Ne, všechny zuby jsou na mém místě.“

„To jsem rád. Mazaný si jednou vyrazil zub a celé měsíce si pak stěžoval, jak ho to bolí.“

Vlk se k ní otočil zády a Bouře ho obezřetně sledovala. Byl to nějaký trik? Choval se, jako by jí zcela důvěřoval, i když ji nikdy předtím nepotkal, a navíc... no, možná ji úplně neokradl, ale rozhodně využil situace. Čekal snad, že se Bouře vrhne na králíka, zatímco k ní bude stát zády? Nebo že zaútočí přímo na něj? Bouře věděla, že pokud se bude chtít zmocnit kořisti, bude to muset udělat nenápadně. Nebyla připravená bojovat...

Jenže vlk vzápětí šťouchl čenichem do králíka a obrátil se čelem k Bouři.

„Tak co? Rozdělíme se, když jsme ho chytili společně?“

Myslíš to vážně? pomyslela si Bouře. Vlk čekal na její odpověď s tlamou těsně nad kořistí, ale nezakousl se do ní. Bouře zavětrila, ale kromě vůně jehličí a pachu vlka necítila nic dalšího.



Váhavě došla ke svému nečekanému společníku. Vlk se tlapou opřel o králíka, utrl si sousto a se šťastným výrazem polkl. Bouře se sklonila, udělala totéž a vychutnávala si čerstvé teplé maso. Už několik dní pořádně nejedla a králíka neměla od té doby, co opustila Divokou smečku. Stačila jen dvě tři chutná sousta a cítila, jak se jí vrací síla.

Bylo zvláštní se dělit o kořist tímhle způsobem. Ve smečce všichni čekali, až na ně přijde řada, a poté snědli svůj podíl naráz. Teď se s vlkem střídali v utrhování jednotlivých soust. Bylo tohle mezi vlky normální? Nebude se na něj jeho smečka zlobit, že se najedl o samotě a nepodělil se s ostatními?

Uvědomila si, že o vlčích neví vůbec nic a všechny své domněnky staví na své zkušenosti se starým Alfou. Jenže tenhle vlk byl úplně jiný.

„Máš nějaké jméno?“ zeptala se s tlamou plnou králíčího masa.

„Zadumaný,“ odpověděl vlk.

Bouře na něj překvapeně pohlédla.

„To je ale zvláštní jméno.“

„U nás ne,“ odpověděl vlk suše. „Několik mých předků se jmenovalo stejně. Jak mám říkat tobě?“

„Bouře,“ odpověděla Bouře.

Zadumaný si odfrkl. „Pak kdo tady má zvláštní jméno! Proč ti tvoje smečka říká zrovna takhle?“

Bouře se zamračila, ale zároveň pobaveně stříhla ušima. „My si dáváme jména sami, jakmile trochu vyrosteme. Vám vybírají jméno ostatní?“

„No jistě. Dostáváme ho podle své povahy, a kdo tě má znát lépe než tvá vlastní smečka? Proč sis vybrala zrovna Bouři?“



Bouře si právě utrhla velké sousto, takže mohla předstírat, že má plnou tlamu a nemůže odpovědět. Ve skutečnosti však přemýšlela.

Proč vlastně? Přišlo mi to správné. Štístko tak často vyprávěl o Psím básnění a obrovské bouři, která ho doprovází... Možná mi bylo předurčeno zabít Blade a zabránit tomu, aby se její proroctví naplnilo.

Ale možná to mělo jiný důvod. Smečka si prošla bouřlivým obdobím, když jsem byla její součástí. Odpovídá mé jméno mé povaze stejně jako u vlků? Mysleli by si psi z Divoké smečky totéž?

Jsem bouře, která se prohnila smečkou a skoro ji zahubila?

„Nejsi zvyklá na strádání,“ poznamenal Zadumaný a vytrhl ji tím ze zamyšlení. Bouře mu věnovala provinilý pohled. Celou dobu jedla a rozhodně si utrhla o několik soust více, než jí náleželo. Zadumaný se posadil na zadní a olízl si pysky, jako by už byl najedený. Bouře měla příliš velký hlad na zdvořilosti. Jestli vlk nechce zbytek svého podílu, ona se o něj s radostí postará.

„Nejsem,“ řekla zase s plnou tlamou a odpověděla tím na nevyřčenou otázku, kterou nechal Zadumaný viset ve vzduchu. „A taky se mi to dvakrát nelíbí.“

„Myslel jsem si to. Jsi stavěná jako pes, který je zvyklý dobře jíst. Vyrostla jsi v dobré smečce.“ Zadumaný smutně svěsil uši. „Stalo se něco zlého?“ zeptal se tiše.

Ano. Stalo se toho hodně zlého, ale ne v tom smyslu, jak si asi myslíš.

„Smečka je v pořádku, ale já jsem ji opustila. Teď je ze mě fena samotářka. A nechce se mi o tom mluvit,“ dodala rychle, protože viděla, že se Zadumaný chystá položit další otázku. Vlk přikývl, ale bylo jasné, že v duchu dál přemítá nad tím, co se právě do-



zvěděl. Bouře měla pocit, že mu jeho smečka vybrala skutečně příhodné jméno.

„To jsou mezi psy tak uvolněná pravidla?“ zeptal se po chvíli. „Nedovedu si představit, že by vlk jen tak opustil svou smečku. Rozpadají se vaše smečky často?“ Vlk se pobaveně ušklíbl. „Předpokládám, že není moc psů jménem Oddaný nebo Věrný...“

Bouře se naježila.

„Možná si nedáváme jména podle svých vlastností, ale to neznamená, že je nemáme,“ odsekla. „Kdybys potkal mou smečku, tak bys to poznal. Je spousta věrných a oddaných psů. Celé je to mnohem... složitější.“

„A ty hledáš novou smečku? Jiné psy?“

„Ne.“ Bouře byla překvapená, jak snadno to dokázala vyslovit. Napřímila se a snažila se tvářit odhodlaně. Učinila správné rozhodnutí. Správné pro všechny.

Kéž by to jenom tak nebolelo.

Přinutila se udržet vzpřímenou hlavu.

Zadumaný na ni chvíli hleděl a poté přikývl. „Přijde mi škoda, že jsi... jak jsi to říkala? Fena samotářka? Kdybys byla silnější, byla bys přínosem pro každou smečku. A nezaútočila jsi na mě, i když sis myslela, že jsem ti sebral kořist,“ dodal a v očích mu pobaveně zajiskřilo. Odmlčel se, jako by čekal odpověď, ale Bouře si nebyla jistá, co má říct.

Díky? Jsem ráda, že si myslíš, že bych byla užitečná? Nebo si myslíš, že ti budu vyprávět, co se stalo a proč jsem odešla? Pokud ano, tak musela Zadumaného zklamat. Nebyla si jistá, jestli by to všechno vůbec dokázala vysvětlit: zrádce v řadách smečky, Strachopsa, štěňata, smrt Ševela a Bruna, lišky, dlouhé packy...



Zadumaný si najednou lehl na bok a důkladně se vyválnel v jehličí.

„Je to příjemné, když tě svědí záda,“ vysvětlil, když si všiml Bouřina zmateného výrazu. „A když jsi cítit lesem, pomáhá to při lovu. Ty jsi cítit, jako bys přišla zdaleka, až od Velké vody. Je lepší, když tvůj pach splyne s okolím.“

Bouře chvíli váhala, ale nakonec usoudila, že nemá co ztratit. Lehla si na zem a několikrát se převálila v praskajícím voňavém jehličí. Zadumaný měl pravdu, skutečně to bylo příjemné.

„A co tvá smečka? Nebudeš mít problémy, jestli zjistí, že ses se mnou podělil o jídlo?“ zeptala se, aby to pro jednu nebyla ona, kdo odpovídá na otázky. „U nás je přijatelné, když se pes nají na lovu, aby doplnil síly, ale rozhodně dostane vynadáno od Alfy, když pak nepřinese nic ostatním.“

„U vlků je to stejné,“ odpověděl Zadumaný. Ležel na zádech a bezstarostně se vyhříval v paprscích Slunečního psa. „Smečka rozhodně nebude nadšená, když se vrátím bez úlovku a se zbytky králíka mezi zuby.“

„Copak vy nelovíte společně?“ zeptala se Bouře, lehla si a pac-kami si přidržela zbytky králíka, aby ani kousek úlovku nepřišel vniveč.

„Občas,“ řekl Zadumaný. „Ale já nerad lovím s ostatními. Moc hluku. Smečka vlků dokáže ulovit, cokoliv se jí zamane,“ dodal s náznakem hrdosti, „ale já raději chodím sám. Mám pak víc času na přemýšlení.“

„No jistě,“ zamumlala Bouře tiše. „Ale proč ses se mnou podělil? Nemusel jsi.“

Zadumaný vstal, vytrásl si jehličí z huňatého šedého kožichu a pohlédl na ni svýma žlutýma očima.



„Vypadala jsi, že máš hlad,“ řekl prostě.

Kolik psů by se zachovalo stejně? pomyslela si Bouře. *Zvlášť vůči někomu, kdo není pes. Udělala bych já sama na jeho místě totéž?*

„Má psí smečka hodně pravidel?“ zajímal se Zadumaný a poškrábal se za uchem.

„Spoustu,“ řekla Bouře důrazně. „Ale můžou se měnit během jedné cesty Slunečního psa. Vždycky záleží na potřebách smečky – a na tom, co si Alfa myslí, že bude pro smečku nejlepší.“

„Slunečního psa?“ zeptal se Zadumaný. „Co to je?“

Bouře mu věnovala nechápavý pohled. „Co je Sluneční pes?“ zopakovala a zvedla hlavu k nebi. Byl tam, za půlkou cesty od obzoru ke svému doupěti na druhé straně světa. „Vždyť je přímo tamhle! To velké světlo na obloze! Podívejte!“ ukázala čenichem.

Zadumaný zaklonil hlavu a pobaveně stříhl ušima.

„Ty jsi ale legrační. Tobě to připadá jako pes?“

„No... ne,“ řekla Bouře. „Psí duchové nevypadají jako my, ale pořád to jsou psi. Sluneční pes je navíc tak daleko a svítí tak jasně, že pořádně nevíme, jak vlastně vypadá.“

„Psí duchové, říkáš?“ Zadumaný se ještě chvíli díval na oblohu, zamrkal a odvrátil zrak. „Možná na tom něco bude. Koneckonců, my také nevidíme Velkou vlčici nebo naše předky, kteří po smrti odcházejí do jejích jeskyní, ale víme, že žijí na měsíci. Nejspíš není o nic zvláštnější si myslet, že slunce je ve skutečnosti pes.“

Ona žije na Měsíční psici? pomyslela si Bouře. Byla to podivuhodná myšlenka. Napadlo ji, jestli Velká vlčice a mrtví vlci žijí jako blechy v kožichu Měsíční psice. Nebo byly Velká vlčice a Měsíční psice jedno a to samé? Koneckonců, Měsíční psice měla stříbrnou srst jako vlk...



Bouře potřásla hlavou, aby ty myšlenky vyhnala z hlavy. Představa, že ji každé neslunce z oblohy pozoruje vlk, se jí příliš nezamlouvala.

„No, rád bych si někdy poslechl více psích příběhů, ale teď už budu muset jít,“ řekl Zadumaný, natáhl přední tlapy, důkladně se protáhl a zašvihal ocasem. „Bouře, feno samotářko, díky za tvou společnost a za to, že ses se mnou podělila o svou kořist. Přeji ti mnoho štěstí na tvých cestách. Jen drobná rada – pokud se chceš zdržovat v těchto končinách, dej si pozor, abys nevkročila na území mé smečky. Vlci nemají rádi, když se cizí lovci zatoulají za Mrtvý strom.“

Bouře nervózně naklonila hlavu. „Ale já nevím, kde to je.“

„Až ho uvidíš, tak ho poznáš,“ ujistil ji Zadumaný. „Stojí několik honů odtud. Je hodně velký a hodně mrtvý. Drž se na téhle straně a všechno bude v pořádku.“

Bouře uznala, že to je rozumný požadavek. Psí smečka by také nebyla nadšená z toho, kdyby se na jejím území potulovali vlci.

„Ne všichni vlci jsou tak přátelští jako já, zejména ve větším počtu,“ dodal Zadumaný a otočil se k odchodu. „Dávej na sebe pozor, Bouře.“

Vsadím se, že máš pravdu, pomyslela si Bouře. „Jsem ráda, že jsem narazila na tebe,“ řekla nahlas. „Dobrý lov, Zadumaný vlku. Ráda se s tebou podělím o kořist, až se příště potkáme!“

Zadumaný pobaveně zafuněl, zavrtěl ocasem a odklusal pryč.

Když Bouře osaměla, protáhla si svaly a cítila, že má konečně dost sil na další lov. Tentokrát už něco chytí bez cizí pomoci. Byla fena samotářka a bylo načase se tak začít chovat.

Přesto se však zahleděla podél svahu ke vzdálenému tmavému



lesu a šedým kopcům na obzoru a zamrzelo ji, že se Zadumaný nemohl ještě chvíli zdržet.

Tahle zvláštní země obývaná laskavými vlky toho nabízela mnoho k prozkoumání, ale Bouře věděla, že bude její tajemství muset odhalit sama.





KAPITOLA ČTVRTÁ

Následující cesty Slunečního psa už byly lepší. Bouři se začalo dařit při lovu, neboť si vzala k srdci Zadumaného radu o skrytí svého pachu a zároveň se naučila neslyšně pohybovat v lese plném křupavého suchého jehličí. Pomalu se jí vracely síly a od chvíle, co vylezla z rozvodněné řeky, nepoznala mokro ani chlad.

Přesto se jí občas nepříjemně svíralo břicho, i když to nemělo nic společného s hladem. Měla pocit, že se zamotala do neviditelné sítě, která jí bránila jít kupředu.

Táhlo ji to zpět.

Nemohla být příliš daleko od místa, kde potkala vlka, ale přesto byla od tábora Divoké smečky dále než kdy dřív. A s výjimkou Zadumaného už šest – nebo to bylo sedm? – cest Slunečního psa nepromluvila s živou duší.

Nyní se v ní ozval dosud nepoznaný instinkt, který jí tiše našeptával: *Není to tu bezpečné. Není správné být sama. Vrať se, než bude příliš pozdě.*

Jenže ono už bylo dávno pozdě. Bouře se snažila bojovat s tou-



hou otočit se zpět, ale ten tichý hlas byl neúnavný a nedal se utišit rozumem, nehledě na to, kolikrát si Bouře řekla, že se nemá kam vrátit a že by byla sama, i kdyby se usadila poblíž smečky. Hvězda a Štístko by ji nepřijali zpět, ani kdyby chtěli. Ve smečce bylo příliš mnoho psů, kteří se jí báli.

Bouře se musela smířit s tím, že už je nikdy neuvidí, stejně jako jejich štěňata. Snažila se nemyslet na Lumpíka, Chundelku, Hryzalku a Maličkou, protože kdykoliv si na ně vzpomněla, probouzela se v ní vzpomínka na Strachopsa a vyvolávala v ní temné myšlenky. Kráčela se svěšenou hlavou a uši měla těžké jako kameny.

Ten zrádce je pořád na svobodě. Nechala jsi štěňata napospas nebezpečí...

„Nepřijali by mě zpátky!“ zavrčela nahlas a vyplašila tím ptáčka, který seděl na větvi nad její hlavou. „Nemůžu s tím nic udělat! Hvězda a Štístko nejsou hloupí, i když jsou trochu... no, každopádně se postarají, aby se jejich štěňatům nic nestalo, stejně jako ostatní dobří psi ve smečce.“

V lese bylo takové ticho, až se Bouři zdálo, že ptáci a drobná zvířata přemýšlí nad jejími slovy. *Opravdu to zvládnou? Kde bereš tu jistotu?*

Bouře potřásla hlavou.

Musím jít dál. Věděla, že si nesmí dovolit být smutná a dělat si starosti o smečku, protože by pak neměla sílu lovit. Než potkala Zadumaného, bylo to s ní zlé. Už nikdy se nechtěla cítit tak slabá a vyhladovělá.

Ted' jsem smečka o jednom členu a ze všeho nejdříve se musím postarat o sebe.



To znamenalo, že musí zjistit vše o oblasti, ve které se pohybovala, včetně výskytu případných nepřátel. Zastavila, očichala trnitý keř a na jedné větvi našla chomáč šedé srsti.

Blížím se k táboru vlčí smečky.

Cítila je už předchozího večera, když se ukládala ke spánku v závětrí skalního převisu. Nebyl to jen Zadumaný, ale přinejmenším čtyři různí vlci. Vítr přinášel jejich pachy a byly tak silné, že nemohli být daleko.

Rozhodla se, že jakmile ji Sluneční pes probudí, půjde najít jejich tábor.

Zadumaný mě sice varoval, ale... přinejmenším musím zjistit, kde je ten jejich Mrtvý strom. Zadumaný říkal, že je to jen pár honů, ale co když je vlčí hon jiný než náš? A ano, zároveň si musela přiznat, že se cítí osaměle. Když bude trávit čas ve společnosti vlků, i kdyby je měla jen pozorovat zdálky, nebude ji to tolik táhnout zpět k Divoké smečce. Bylo to, jako by ji svědila záda a náhle našla strom, o který si je mohla poškrábat.

V neposlední řadě byla také zvědavá. Chtěla vědět, jak funguje vlčí smečka a jak se k sobě vlci chovají. Budou tam nějaké zásadní rozdíly oproti tomu, jak se k sobě chovají psi?

Zadumaný měl pravdu, Mrtvý strom se skutečně nedal splést s žádným jiným. Byl vysoký, skoro stejně jako sousední zdravé stromy, ale větve měl holé, černá kůra se mu odlupovala a půda okolo něj byla silně cítit popelem.

Za ním byl další kamenitý svah. Bouře už byla zvyklá na místní zvlněnou krajinu, ve které se střídaly kopce a údolí, jako by ji nějaký obrovský pes rozryl svými drápy, ale tohle místo vypadalo jinak.



Když se Bouře opatrně proplížila okolo Mrtvého stromu, otevřelo se před ní údolí se svislými plochými stěnami ze šedého kamene, které vypadaly příliš pravidelně na to, aby byly dílem přírody. Naposled něco takového viděla ve městě dlouhých pacek, když si stavěly nová doupata. Tohle místo však dlouhé packy musely dávno opustit. Z puklin v podivně plochých stěnách vyrůstaly zelené keře a tráva a na dně bylo vidět malé jezírko. Po příkrém svahu od stromu k jezírku vedla dobře vyšlapaná pěšina a na břehu spatřila skupinku vlků, kteří se vyhřívali v paprscích Slunečního psa. Jejich tábor musel být přímo tam dole, poblíž vody.

No, možná jsem neposlechla varování Zadumaného, ale jestli ti vlci nemají křídla, pořád jsem od nich přinejmenším tři nebo čtyři hony daleko, pomyslela si Bouře a spokojena se svou logikou si lehla na velký kamenný kvádr a začala pozorovat vlčí tábor.

Do údolí vedlo několik dalších cest, jedna přímo naproti ní, druhá odněkud zprava. Všimla si další skupiny vlků, kteří se vynořili z podrostu na druhé straně údolí, a pro jistotu znehybněla. Věděla, že není nijak dobře schovaná, ale pokud se nepohne, vlci ji nejspíš nezaznamenají.

Naštěstí pro Bouři měli vlci jiné starosti než se rozhlížet po okolí – společně táhli po zemi kořist, která byla větší než dva z nich dohromady. Pravidelně se u toho střídali a Bouře rozeznávala paroží, tenké nohy a nazlátlou srst, která zářila ve světle Slunečního psa.

Na chvíli se jí rozbušilo srdce. Kořist byla obrovská a Bouři napadlo, jestli se vlkům nepodařilo chytit Zlatou laň. Znali vůbec její příběh? Slyšeli někdy o požehnání Větrných psů? Hvězda říkala, že Zlatá laň přinese velké štěstí tomu, kdo ji dokáže skolit.



Bouře a Štístko se kdysi usilovně snažili, aby toto požehnání připadlo právě na jejich smečku, ale když poté Bouře potkala Zlatou laň na cestě z tábora, rozhodla se ji nechat na pokoji.

Je to moje vina, jestli ji nakonec ulovili vlci?

Vzápětí jí došlo, že vlčí úlovek je jen obyčejný velký jelen. Jeho pískově žlutá srst nebyla zdaleka tak oslnivá jako srst Zlaté laně.

Bouře se dívala, jak vlci táhnou, tlačí a postrkávají kořist po svahu směrem k táboru. Slyšela jejich vrčení a štěkání, ale byli příliš daleko na to, aby rozeznala jednotlivá slova. Zaujalo ji, jak pečlivě spolupracují. Vlci, kteří zrovna netáhli kořist, běželi napřed a pomáhali ostatním najít nejspokladnější cestu mezi balvany.

Bouře si povzdychla. Stýskalo se jí po časech, kdy mohla chodit na lovecké výpravy s dalšími psy. Když se vše dařilo, byla to čirá radost, spolupracovat s ostatními na dosažení společného cíle.

Tenhle jelen by bohatě nasýtil celou divokou smečku hned dvě cesty Slunečního psa po sobě. Zajímalo ji, jestli je u vlků takový úlovek běžný, nebo jestli zbytek smečky přivítá lovce jako hrdiny.

Bouře se rozhlédla a usoudila, že jestli vlci vůbec mají nějaké hlídkáře, tak se zrovna nacházejí někde jinde. Nebylo by špatné vidět vše trochu více zblízka. Kousek níže bylo skvělé místo, ze kterého bylo vidět na celý tábor a zároveň tam rostly zelené keře, ve kterých by se mohla schovat a sama zůstat nespátrána.

Budu pryč dřív, než si vůbec všimnou, že jsem tu byla, pomyslela si a opatrně našlapovala po kamenité stezce směrem k pozorovatelně, kterou si vyhlédla.

Zatímco se přesouvala, lovci dotáhli svou kořist do tábora. Když se Bouře uvelebila mezi keři, stáli všichni vlci v kruhu na břehu jezírka. Celkem jich napočítala třináct včetně Zadumaného, který



právě něco říkal vlčici sedící vedle něj. Bouře však pořád nebyla dost blízko na to, aby slyšela, o čem mluví.

Jedna velká vlčice předstoupila před ostatní, zaklonila hlavu a zavyla. Bouře byla napůl ohromená a napůl postrašená jejím pronikavým hlasem a usoudila, že tohle musí být Alfa vlčí smečky. Vlčice měla na přední tlapě velkou lysinu, nejspíš jizvu, kterou si odnesla z boje. Bouře byla zvědavá, jaký příběh se za ní skrývá, ale rozumnější část její mysli byla ráda, že se k vlkům nejspíš nikdy nepřiblíží natolik, aby si jej poslechla.

„Ó, Velká vlčice,“ zavyla Alfa. „Děkujeme ti za dobrý lov a děkujeme lovcům, díky kterým nás čeká tak bohatá hostina!“

Zbytek smečky jeden po druhém tiše zavyl a zopakoval Alfina slova: „Velká vlčice, děkujeme ti!“

Vzápětí se všichni vrhli na jelena. Všichni najednou! Bouře tomu nechápavě přihlížela a snažila se ve změti šedé srsti a vrtících ocasů okolo kořisti rozeznat Zadumaného. Vlci nejedli jeden po druhém, ale jedli společně, stejně jako když se ona a Zadumaný dělili o králíka. Dokonce i Alfa si musela utrhávat sousta bok po boku se zbytkem smečky. Bouře nakonec usoudila, že když je dostatek jídla, není důležité, aby vůdci a lovci dostali přednost.

Jeden vlk se však k ostatním nepřipojil. Byl vyhublý a měl matnou, vypelichanou srst. Bouře si napřed myslela, že je to vlčí Omega, přinucený počkat, až se nají zbytek smečky, ale vzápětí si všimla, že se Zadumaný společně s vlčicí, se kterou předtím rozmlouval, odtrhli od ostatních. Oba nesli v čelistech sousta masa, která pak s očividnou úctou položili před hubeného vlka. Ten pomalu natáhl hlavu směrem k jídlu a Bouři došlo, že je starý – možná dokonce velmi starý. Trásl se mu nohy a vlčice mu jemně přistrčila maso



Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zákon smečky: Soumrak (5) - Vyhnanství.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.